

1.

Dimineața începuse banal. Șapte chelneri mă serveau la masă, în timp ce cântau la câte două instrumente muzicale. Eram faimos, se vedea după micul dejun. Cei mai faimoși nu mănâncă nimic, dar eu eram faimos doar în Italia, și aveam embrioni de prepeliță în dulceață de ghimbir, șoareci bio copti în pergament și lapte de mesteacăn dezhădăcinat. Sunt Maurizio Furlini, motanier, și am scris o carte. Așa începe. Mi-a adus bani, faimă și nenorociri. Și dragoste. Dar nu așa se termină. Cartea mea a pudrat obraji și a prelins paloare, a cusut răni și a săpat în carne vie, a ridicat ziduri și a dărâmat imperii. *Ifosierul* – chiar mi-ar plăcea să-l și citesc într-o zi. Conține tot ce-am învățat la Înalta Școală de Idei, Comprese și Bășini, e doctoratul meu total, ca să zic așa, cum au mai zis și alții. În acea dimineață care începuse atât de banal, am

simțit damful. Ceva ca de nailon ars și gaură neagră, absolut
sinistru: damful unui mail de la altcineva faimos. Zicea așa:

De la: hermina@nasinfinit.com

Către: marele_furlini@amalgama.com

Cc: carina@asteptominune.com, sandrina@salvaticopaciicupene.com

Data: Joi, 1080 iulie 2017

Subiect: O chestiune de mult urgență

Iubite domnule Furlini,

Vestea *Ifosierului* de milioane a ajuns și la noi, în Regatul de Ditaï-Nasul. Eu și surorile mele suntem fane înfocate ale emisiunii dvs., Cum să ne hrănim fără să mâncăm, de pe Antena Lumii. Am vrea nespus să vă cunoaștem și să vă găzduim pentru o vreme la Castelul din Piftie, unde să ne predați toate ifosele. Desigur, vă puteți pregăti conturile.

Cu prețuire,
Hermina de Ditaï-Nasul

Sincer vă spun, am acceptat din obligație. Hermina asta părea cineva important, iar eu știam lecția: când cineva e cineva, te legi la ochi cu o eșarfă în carouri. Așa c-am lăsat totul – pe Andrea cu blana franjurată, templul închiriat în Forum – și am pornit la drum. Am luat Balonul Pavat cu Intenții Bune, proprietate personală, primit cadou de la un scriitor francez. Scria pe el „Lumea e la cheremul lui Furlini“, chiar sub portretul meu, iar înăuntru aveam nu mai puțin de zece camere: dormitoare, saună, bibliotecă și birou. Voiam să fac impresie, doar că înălțarea balonului nu depindea de capriciile vântului, ci de propriile umori, de cum se trezise, de ce mai citise, iar *Ifosierul* mi-l ocolea sistematic, se pare. În principiu, te urcai în balon, te gândea la o destinație și te trezeai acolo. Cu o condiție: balonul se înălța numai dacă, după umila lui părere, călătoreai în scop nobil. De exemplu, nu te-ar fi dus niciodată la Paris ca să te răzbuni pe un motanier rival. Dar, ca să semnezi un tratat de pace pe malul stâng al Senei, înfrunța și-un uragan. Desigur, odată ajuns, bunele intenții de la plecare îți se făceau scrum – era naiv balonul ăsta, chiar demn de milă. Așa că m-am gândit: „Merg în Regatul de Ditaï-Nasul, din

Valea Prințeselor, pentru că vreau să le învăț pe Hermina și pe surorile ei bunele maniere“. Balonul a sughit ușor, dar nu s-a desprins de pământ. „O să le ajut să-și găsească niște soți pe măsură“, am continuat eu, în ideea că ce altceva ar putea să-și dorească niște prințese. Balonul și-a luat zborul, iar eu am intrat în sauna de caviar. Când am ieșit, deja ajunsesem.

2.

La coborârea din balon, m-așteptau ca pe-un actor italian. O mulțime de gură-cască, paparazzi și bodyguarzi transpira încântată în așteptarea mea. Bine, e-adevărat, unii râdeau cu lacrimi:

— Ho, ho, ho! ziceau. Ce-i cu cotoiul ăsta împopoțonat? Ia uite ce breton are! Și ce mantie de blană! Și ce pălărie cu pene!

Dar eu nu i-am băgat în seamă. Știu să mă port cu neciopliții. Îi las să-și facă mendrele, iar când îi prind la cotitură, le zdrelesc mutra. Am ghearele ascuțite și date cu oje ultrarezistentă.

Dintr-odată, soarele a fost sorbit de o umbră uriașă. Se apropia vreo tornadă? Înfricoșat, mi-am prins pălăria Vivienne Westwood cu ghearele, ca nu cumva să mi-o zboare

vântul. Dar nu, nici pe departe. Era doar Hermina, care venise să se prezinte.

Și să mă ierte prințesa, ca și ipocritul cititor, dar avea un nas de zece mile aeriene! Un nas cu munți și văi, și cratere! Un nas pe care putea atârna rufe la uscat tot mapamondul! Un nas aproape infinit, care ieșea dintr-o claie de păr roșcat.

— Bine-ați venit, iubite domnule Furlini! a turuit ea și mi-a întins mâna.

— Prințesă Hermina, orroarea... hm, onoarea e de partea mea, am răspuns eu, torcând în ritm de jazz, cum fac mereu ca să-mi ascund jena.

— Vă rog să mă tutuiți de-ndată. Ca și pe surorile mele: Sandrina de Ditaï-Nasul și Carina de Ditaï-Nasul. Suntem extrem de încântate c-ați sosit. Că ai sosit, adică, dragă Maurizio.

Mi-am luat cu greu ochii de la formidabilul nas al Herminei ca să-mi prezint omagiile surorilor ei. Sandrina avea nasul ceva mai mic, cam cât să poată ține umbră unei turme de antilope gnu în plină migrație, și o privire foarte blândă. Iar Carina, cu ketchup iute-n păr și ochii de jeleu cu mentă

mestecat, mai-mai că te făcea să uiți de nasul ei mărișor. Nu cât al Herminei, nici cât al Sandrinei, dar îndeajuns de solid ca să fie cârma unui velier de elită.

Auci! mi-am zis. Cum o să le găsesc eu bârnoaselor ăstora soți? Și cu situație materială... Ingrată soartă! Când mă voi putea întoarce în leneșa Italie? Urghhh, Andrea...

Cu demnitate, am recitat:

— Sunteți trei stele invizibile pentru ochiul muritorului de rând. Dar ce fericire celestă să vă zăresc cel dintâi! Și să vă fiu servitor devotat! Simt că-mi dau lacrimile de-atâta strălucire.

Apoi, cu ochii umezi și laba dreaptă tremurând pe inimă, am îngenuncheat. Mulțimea de servitori, fotografi și gură-cască a amuțit, picăturile de transpirație au înghețat la jumătatea drumului dintre frunte și pământ. Prințesele au leșinat politicoase. Imediat, am fost condus să vizitez

Castelul din Piftie, o urieșenie cu pereți moi și podele gelatinoase, înconjurată de un șanț de apărare plin de muștar. Și asta pentru că, așa cum mi-am dat seama mai târziu, năsoasele n-ar fi putut trăi într-un castel, să zicem, de cleștar. Dacă Hermina, Sandrina sau Carina ar fi întors brusc capul, ce dezastru! Ar fi distrus juma' de palat, ar fi făcut țandări ferestrele, și-ar fi învinețit năsoiul. Dar, în Castelul din Piftie, nasurile gigantice stăteau ca-n puf: uneori, câte-un zid se mai prăbușea în șanțul cu muștar, și atunci tot poporul venea și se-mbuiba la nemurire. Năsoasele erau adorate, așa cum nu cred că-am văzut alte prințese. Sau poate să fi fost o mică, palidă și anorexică problemă...

DitaiNews Online

Vineri, 385 iulie 2017

O speranță numită Furlini

Astăzi, 385 iulie, Regatul nostru a primit vizita – de scurtă sau de lungă durată, rămâne de văzut – a marelui maestru de ceremonii Maurizio Furlini, absolvent al Înaltei Școli de Idei, Comprese și Bășini de la Roma, deținător al doctoratului total. Personaj extravagant și controversat, amestecat în scandalul „Pisicile-de-mare de la Jakarta“, presupus asociat al lui Miaus Maximus și cunoscut mârtnason, Domnia Sa a fost invitat la curte pentru „a ne consilia în privința stilului de viață ditai-năsoez“, declară Hermina. Dacă acest lucru înseamnă semnarea mult așteptatului TRATAT DE ȘANTAJ al unui stat neînsemnat în vederea căsătoriei vreuneia dintre năs...e, nu se știe în momentul de față – deci, nu putem decât spera. Vom reveni cu amănunte. (Scepticus Grafone)

Cam așa mi-am pus viața în slujba celor trei dizgrații. În ciuda nasurilor de pomină, ele s-au dovedit curând o companie instructivă, chiar agreabilă.

Hermína era clar cea mai doxată. Ah, și-un obraz subțire, niște gusturi fine...

— Maestre Furlini! spunea. Privește catifeaua asta indigo... Nu-i așa c-ar merge cu un jabou de dantelă aurie?

— Hermína dragă! răspundeam eu. E un vis! Dar fă-mi hatârul și pune câteva pene de struț la cusături.

— Vai, Maurizio, ești un geniu! striga ea și aplauda.

Într-o bună zi, ca de obicei, mă conversam vitejește cu Hermína: eu la vreo trei case distanță, ca să-și poată mișca nasul în voie. I-am strigat la portavoce:

— Herminuș, toată ziua croiești haine pentru surorile tale! Nu te cam bate gândul să le măriți?

— Ei, Maurizio... Sigur c-aș vrea o urmașă de Ditaï-Nasul, care să moștenească regatul. Dar cererile nu ne copleșesc. Sandrina e când în grădină, unde crește plante egoficțiodactilofage, când în pădure, unde dă inorogilor lecții de autoapărare. Carina stă toată ziulica la birou și scrie versuri. Sau e la oglindă și se privește din profil, și iar din față, și iar din profil, ca să vadă dacă n-a funcționat în sfârșit vreo cremă, vreo spumă, vreo loțiune. Mai precis, dacă nu i s-a micșorat cumva nasul. Cât despre mine... să fim serioși.

Ce fel de plante? Ce fel de versuri? Ce fel de prințese erau astea? Și-n ce fel de misiune sinucigașă mă băgase balonatul din alt secol, cu intențiile lui bune?

Totuși, în general, atmosfera din regat era chiar veselă. Când Hermina răcea, de pildă, din nasul ei fantastic începeau să curgă două râuri înspumate, pe care ditaî-năsoezii se dădeau cu bărci de cauciuc, construind rapid cascade artificiale și trecători periculoase. Pentru bieteles prințese, chiar și cititul cărților era un sport extrem. Habar n-aveai dacă vor supraviețui unei pagini de filozofie sau unui manual de web design. Și asta, evidentamente, din cauza nasurilor gigantissime care le blocau vederea. Ca să poată citi, se legau cu o coardă elastică și-și dădeau drumul peste o prăpastie îngrozitoare. Înainte de saltul în gol, calculau luni de zile, împreună cu fizicienii de renume, viteza, unghiul și momentul ideal ca să-și ferească nasul. Cartea aștepta de cealaltă parte, pusă pe un stativ. Un singur salt însemna câteva clipe de delectare cu o propoziție, două. După care erau trase înapoi. Și tot așa, dacă nu se făceau chiseliță de pereții hăului.

În ciuda condițiilor vitrege (nu puteau citi pe ploaie sau ceață), năsoasele erau foarte culte. Și într-o formă fizică de invidiat. De fapt, erau cele mai curajoase, mai senine și mai calme ființe. Nici măcar lipsa desăvârșită a cererilor în căsătorie nu părea să le întristeze vreun pic.

Sandrina își vedea fericită de treabă, în celebra ei grădină, unde creștea cele mai ciudate plante. Avea copaci crănțănitori, cu chipsuri în loc de frunze. Avea orhidee-fotoliu, cu flori care se deschideau în moalele cerului. Avea iederă locuită de cărăbuși de aur, care-și luau zborul numai când cineva se gândea la un cărăbuș de aur. Avea păpădii dansatoare, care îți îndeplineau nu ce dorință voiai tu, ci ce dorință voiau ele. Avea tufișuri de fragi răutăcioși: dacă treceai pe lângă ei și furai câteva boabe, ți se văicăreau zile întregi în stomac, făcându-te „jeg“, „târâtură“, „gherțoi“ și câte și mai câte. Toată ziua, Sandrina inventa noi soiuri de plante și se întreținea cu cele vechi. Chiar ea mi-a spus, într-o zi liniștită:

— În grădină, nu mă plictisesc niciodată. Iar plantele au nevoie de mine. (Uneori, când vorbea, Sandrinei îi scăpau fluturi dintre buze și se îneca ușor cu cuvintele. Iar alteori chiar păsări de mici dimensiuni.)

